

Sygn. akt V CSK 266/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Jan Katner

w sprawie z wniosku J.M.

przy uczestnictwie E.M., D.M., J.D., T.D. i P.D.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 marca 2009 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna wnioskodawcy J.M. dotyczy postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości zabudowanej wielolokalowym budynkiem w K. Skarga zarzuca temu postanowieniu, wydanemu na skutek apelacji wnioskodawcy i uczestników postępowania naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 140 k.c. w związku z art. 195, 206 i 207 k.c., art. 206 i 207 k.c., art. 224 § 2 w zw. z art. 225 k.c., art. 226 k.c., a także art. 211 i 212 k.c. W zakresie prawa procesowego zarzuty dotyczą art. 328 w zw. z art. 233 § 1 i 382 k.p.c., także art. 233 k.p.c., art. 162, 618 § 1 i 2 oraz 328 § 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazuje się na jej oczywistość oraz formułuje się zagadnienie prawne. Wnosi się o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie uchylenie postanowień Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu jako nie spełniająca warunków prawnych. Przede wszystkim nie są w ogóle uzasadnione jej podstawy do przyjęcia. Skarżący wskazuje na oczywistość skargi dowodząc to wadliwościami zaskarżonego postanowienia, które wymagałyby dopiero rozpatrzenia w toku dalszego postępowania. Skarżący winien umieścić w samym wniosku wywód prawny wskazujący na to, w czym wyraża się „oczywistość” wnoszonej skargi i przedstawić stosowne, wystarczające oraz przekonujące argumenty. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie spełnia w żadnym stopniu wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, Lex nr 198531; z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05, niepubl. oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, niepubl.). O tym, że skarga jest oczywiście

uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, tylko argumenty wyraźnie i przekonująco świadczące o okolicznościach uzasadniających rozpoznanie tej skargi (postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2006 r. II CSK 76/06, OSG 2007, nr 1-2, poz. 13; postanowienie SN z dnia 2 kwietnia 2008 r., III CZ 10/08, niepubl.). Oczywistość skargi rozumie się jako wykazanie rażącego naruszenia prawa lub podstawowych zasad praworządnego państwa, widocznych bez przeprowadzania szczegółowej analizy przepisów (postanowienia SN z dnia 26 kwietnia 2006 r. II CZ 28/06, Lex nr 198531; z dnia 27 kwietnia 2006 r. I CZ 15/06, niepubl.; z dnia 29 listopada 2007 r. II CSK 460/07, niepubl.; z dnia 18 czerwca 2008 r. III CSK 110/08, niepubl.).

Podobnie się sprawa przedstawia ze sformułowanym zagadnieniem prawnym. Skarżący kwituje to wzajemną relacją uprawnień do współposiadania przewidzianych w art. 206 k. c. i obowiązku rozliczenia pożytków i przychodów stosownie do posiadanych udziałów, według art. 207 k.c. Tymczasem należało wskazać, nie tylko na czym problem polega, ale dlaczego nie można sobie z nim poradzić w toku zwykłej wykładni przepisów. Nie ma nic w uzasadnieniu skargi o rozbieżnościach doktrynalnych lub w orzecznictwie. Także w tym przypadku są skryształizowane poglądy, jak ma wyglądać uzasadnienie problemu prawnego, jeśli rzeczywiście występuje a nie odnosi się właściwie tylko do braku zgody strony na ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu II instancji.

Wywód skarżącego musi zawierać pogłębioną analizę prawną, ze wskazaniem stanowiska orzecznictwa i doktryny, wiążącego się ze sformułowanym konkretnie problemem prawnym a nie ogólnym jego wyobrażeniem, i to tylko ze względu na stan faktyczny rozpoznanej sprawy, nie po myśli skarżącego (postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, niepubl.). Nie jest zatem z pewnością spełniony, nie tylko warunek prawny, aby istotne zagadnienie prawne w sprawie uzasadniało jego rozpatrzenie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), ale zagadnienie to w ogóle nie zostało w skardze sformułowane w sposób, wymagany dla uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania (obecnie art. 398⁴ § 2 k.p.c.). W skardze dominuje polemika z ustalonymi faktami, choć uzasadnienie przez Sąd zaskarżonego postanowienia jest bardzo solidne. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych, nie jest przecież trzecią instancją. Występuje

również wewnętrzna sprzeczność pomiędzy wskazywaną oczywistością skargi, a sformułowanym zagadnieniem prawnym, które wymagałoby dopiero analizy, a więc nie jest ono oczywiste, także dla skarżącego.

W związku z powyższym, na skutek braku należyście uzasadnionego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także ze względu na treść uzasadnienia należało skargę odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.